

ע.מ.

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

ויהיה זה כדי להמית על לבו. האכן הוא אס תכה על לב ראיה
להדגיש אצל על המתמים אין זה כדי להמית פטור דרתי בעיני שיהא
מתכוין למכת מיתה ושיכני מכת מיתה דאס לא נחשיון למכת
מיתה התראת ספק היא להחריז זו אל תוריק דשמה חזק על לבו:

גב' אי נימא אסיסא. דקאמער מיך
ונטוון להבות את הגדול והסכל לה
על הקטן ומת מייד אלמא נטוון
להרוב את זה והרב את זה מייד:
ר"ש פוטר מיכטי ליה. דהא בדיא
קאמער לה מיך ומלא ליה ל"י שמעון
למחדר פרושא ומא אפילו: בא
נטוון להרוב את זה. והא ודער זא
עליו דהתראת ודאי הוא והרב את
זה מייד נטוון לכן בדיא דהרגו ור"ש
והרב מיטוון לזון בדיא דהרגו ור"ש
אמר וכו' והאי דשביב דער שמעון

לפיכא בדידי ומיהרד אדוקיא דרשא
לגא מימא ר"ש פטור אכולה ואפילו
נאכוון על מתניו והלכה לו על גלגל
תפסו לחד מנייניה. קא מינייניה וכו':
אירכפא ליה מנייניה. מאי. לר"ש
מקרי ליה מתכוון לו ומינייב או
לגמא כיון דאי אולא אולדך ושבא
לגא ליה הוי כמי ניהא ליה אלא
מתכוון הוא: אי נמי. ליהוה את
הקוף הוא אבל כפסור הוא שהוא
לחובן וגמלא שמעון מי אמרינן כיון
דלחאי גופא אייתכוון מתכוון הוא לו
אזי דלמא ליה דלחאי גבבא לגא
איכוין פטור ליה ר' שמעון: עד
שיאמר לפלוני אני מספיון. ואחרי
פלוני הרג וכו' אמר לחד מינייהו לא
ייעד אחרי וכן כפסור לחובן וגמלא
שמעון לא זה פלוני שמתכוון לו:
וארצ לו. קרא יתרא הוא נכחז
מי יהיה איש שוה לעשרו וקס עליו:
ורבין. דפליגי עליה דרבי שמעון:
מאי דרבי ביה: תמיה דבי רבי ינאי
פרט לזורק אכן לגו. למוך חבורה
של בני אדם כותים^ט וישראלים אבל
מתכוין לישראל זה והרג את חבריו
לא אחא קמה למעוטי: מישוע ליה
וכו'. ולמה לי קרא: אי נמי פלגא
ושלגא. למה לי קרא למספריה הא
כיון דמאי למימר לכותים^ט קא מתכווניה
אית לך למספריה משום דספק
נפשות להקל מואפילו (הדה) (ויחא)
ד' טז: (ע' טז): לא לריבא וכו'. ואשמעין
קרא דפטור משום דהוא ליה כותי
קבוע בניהם וילפסין מהאי קרא דכל
קבוע לא פחות מלחיות נדון מתחלה
על מחלה והוי ספק נפשות להקל
ומהכא נפקא לן בכל דוכתי דכל
קבוע מתחלה על מחלה דמי והא
ליבא למיעיל מנייה כרובא דמי דהא

מתיבא חייבי לן דילמא האי דפטרי ליה להאי משום דספק נפשות להקל ולא משום דחשבי' ליה כרובא אבל מחנה על מחנה ילפינן מיהי דאי לאו במתנה על מחנה דמי לא הוה ליה ספק נפשות להקל ואמאי פטור הא רובא דישאלך ניתור ורבנן אית גמולא דמכיון לזה וברא את זה חייב: במלוא פסחים הכתוב מדבר. שהיה מתכוון להרוג את חבירו: כדכתיב ואם אסון יהיה וגמולא נפש תפס נפש. ואי לא מתכוון להרוג היאך מקטיל וכי איתכוון מיהא חייב אע"ג דלא מתכוון אללא לחבירו דהא תמידי וכי ינלו אנשים וגו': ממון. דמי האשה יתן ליורשיה: נמי

ייתכן גופיה לפי שצריך להקשות מתוך הדיוק ונקשה בפשיטות
והדרכים ותחמה נפש וגוי' במאי מוקי לה אז במזמן ולא במהמה דא
מוקי קרא שמתכוין להגרו אז זה וירב את זה דהא פשיטת דבה
יהיה וגוי' בנשמה ותהאי שטמא קשה לן לפיל לרש"י האי ונחמה פ
שכרב מאי קשיא ליה ויזכר לומר דוהאי הש"ס אז חמק כולי האי
ידן אטון שמתכוין לאשה עלמה ונחמה נפש תחת נפש ונחמה והשחמא
אטון אטון דכל ענין שם אטון פטור ליה

ל לבו והלכה לה על
להמית על מתניו
את הגדול ולא היה
והלכה לה על הקטן
את הקטן ומת פטור
קטן והיה בה כדי
קטן לה על הגדול
יית את הגדול ומת
מת על מתניו והיה
תניו והלכה לה על
לחכות את הגדול
ת הגדול והלכה לה
שמעון אומר: ואפילו
שהוא ר"ש פטור:
ואם אסיפא ר"ש פטור
א נחבון להרוג את
זרם לעובר כוכבים
ז והרג את בן קיימא
את זה והרג את זה
נחבון להרוג את זה
פשיטא קאי ראובן
ראובן קא מייבונא
היינו פלוגתיהו אמר
בכסבור ראובן ונמצא
תניא ר"ש אומר עד
זון מאי טעמא דר"ש
קם עליו עד שיתכון
ר"ש יאי פרט לזונה
לימא דאיכא תשעה
יהון תיפוק ליה דרובא
פלגא ופלגא ספק
איכא דאיכא תשעה
יהון דהוה ליה כותי
צה על מחצה דמי
נחבון להרוג את
תבי זכי ניצו אנשים
רבי אלעזר במצות
דכתיב ואם אסון
נגפם אלא לר"ש האי
מאי עביד ליה ממון
זר ונתתה נפש תחת
ממון או אינו אלא
יניה לממנה ונאמרה
נתינה

דדיינו תנא דברייתא דרבי
שם) דדריש אנשים כי נתכוונו
אלמלא לית ליה ומ"מ בכתובות
החזקה ברב דר' חייא וש
דברייתא דלג מיתניא בי רב
שם) פריך לר' יוחנן דקיס
ברבס הוא פרקא (דף לב:) תנ
ופריך ממתינין דללו הן ה
ומשלם ומשיי ר' יוחנן טכד
לחו לה הנס מפני שמיטת

מזכירי המועצה החדשה
היווה מוסד מתוכנן להרוג
אשר שמתכוין לחצירו ד
תחת נפש מאי עבד ליה
אל כל חוקיה על כרחיה מוק
ישיה דקרא דין אסון ורשי
ה מממו אל לא יהיה אסון

ה' אליבא דמאן קא מסיק הכי אי
 (תוס' דף ע"ב) התראה ספק ולאו שמה
 שות להקל פטרינן ויהי טעמא דלא
 דפקין להחמיר וזו אליבא דמ"ד
 התראה ספק שמה התראה היכי
 פטרינן ליה הכא אם נמצא שישאל
 הכה"ה הא מחייבין ליה בזהב את
 זה וזהו והכה את זה ואף על גב
 דפקסא פליג ונעמד שאמרו לו אל
 תחזיר יי"ל דלאני האם שיועד
 בנדרו שיבא לידו ודאי איקור א
 יומיר או אם יכה שניהם משום הכי
 שמה התראה אבל הכא בורק אמן לנו
 אינו יודע שיבא לידו ודאי איקור שאינו
 יודע את מי יכה:

ובל קבוע כהחצה ע"ז מחצה דמי.
מכאן נפקא לן בכל דומי
דמיאחא פ"ק דלכותובו (ד' טו. וס.) וסמך
ותימה ר"ש לית ליה הך דרשנא מנא
ליה ואין לומר משום דמסקינן ר"ש
כרבי דליף תמימה תמימה ואיחרה ליה
וארבי לן לכל קבוע דלחמי תמימה
דמי מחוקי אליבא דר"ש קשה מנא
ליה כל קבוע ועוד כיון דפטר ר"ש
אפילו בנזבא מתכיון לא עיין למידרשמי
כלל וי"ל דהי' לפרש"ל ר"ש כהחצה
ישראלים וחד כותי' ואמר לאותו
שעמד סס אזי מתכיון דמפטר
מטעם כל קבוע ואמר לן וי
האי גוונא אס כולם ישראלים חייבים:
(וה הדורש ע"ז קצת ע"י)

ומפסקא שדרבנן. מימיה דנפסקא
אלו נערות (בחויות דב)
לד: וסא דס"ד מערקא דפליגי רב
ויהאן ורש לקס חביבי מיתוס שוגנין
די פטורין מן השלומין לא אלא ופרין
שמי איכא למ"ד חייבין והתנא דבי
חזקיה ורבי ויתמון קושא וזו מוקי
פלתא חביבי מילוק שוגנין ומאי
קושא הא איכא הכא תנא דלית לכו
תנא דבי חזקיה וי"ל דהא דפליגי
עלי לאו משום דלית לכו היקשא
לרין ממון אחר דבהדי מיסא כגו
ועק חן צבטת מתחלת ד: לפוך ד:
וקרע שיראן צבטיות דלאחר התם
כאלו נערות (דף לא.) דפטור
אז למני וילדות דבהדי מימיה דלאשה
אכל וצדקת דמי הנהרג דוקא פליגי
משום דגלי חזקיה ומתמה נפש וגו'
ממון ומיהו קשה דבריש הגנהקין
לקמן (דף סד:) משמע דאיכא תנאי
לית לכו היקשא מלך דקאמר היתא
למאן דאית ליה תנא דבי חזקיה איכא
למאן דלית ליה היקשא למאן די וי"ל

מדרווא דפרק ד' וז' (י"ב דף מג.)
זה לזה א"ע שיש אקור בשא עישבו
חשיב בריימא דחוקי עקור עשבו משום
היינו ברייתו של אבוי בראמרין (ל' דף
ח"א וכו') ועיי' בדכחכות דף נה.
זה דלית ליה בריימא דחוקי דלעיל
התם הבא על אחויו יש לה קנס
עין הבא על אחויו קו"ל דלית דלמא
אחור ביה וקמיי ספא נא על כחו
מימא ב"ד והא דלא מוסיב מדרבי
עין דתנא דבי חוקי מפאק מדרבי
ז' וזכר א"ת ודוחא לומר דלא
ז' וי' ינא אשמי ומבי ואס אסון
מיחוסק קרא בנחכון לאחור עאמו
זה ביה ו"ק אס יהיה אסון כלומר
אסון ממא דלא יהיה אסון לזא בדין
לל האמר:

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ"י פ"ד תה"ל רות
הלכה ב סמג לחין
קסא:
ל' ב ג מ"י שס הלכה א
ועין כס"ת:

תורה אור השלם

1. וְכִי יִהְיֶה אִישׁ שָׂאָה לרצונו ואָרַב לוֹ וְקָם עָלָיו וַהֲכֹזֵב נֶפֶשׁ וְנָתַם אֶל אֶתֶּת הָעֵרִים הָאֵלֶּה:
 2. וְכִי יִצְוֶה אֲנָשִׁים וְנָגְפוּ אִשָּׁה יְהוָה וְרִצָּאוּ יִלְדֶיהָ וְלֹא יִדְעָה אִסּוֹק עֲשׂוֹת יַעֲזֵב כְּאִשּׁר יִשְׁעֵי עֲלִיו בְּעַל הָאִשָּׁה וְנָתַן בְּמַלְלִים: שְׁמוֹת כֹּא כֹכ
 3. וְאִם אִסּוֹק יִדְעָה וְנִתְחַבֵּר נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ:
- שְׁמוֹת כֹּא כֹכ

מכה